

for, at stedlige Veksellerere gør sig ublu Fordel, end hvis den enkelte Sømand selv veksler sine Penge. Den Kurs, Føreren skal betale Sømanden efter, er Kursen, som de stedlige Banker noterer for den aftalte Mønt.

I 3. Stk. gives en ny Bestemmelse, der sigter til at hjælpe den sparsommelige Sømand, idet det bestemmes, at enhver dansk Konsul er pligtig at bistaa Sømanden ved Hjemsendelse af Penge til Danmark, saaledes at Staten er ansvarlig for saadanne Pengesendelser. I Norge har Staten allerede i Henhold til en Stortingsbeslutning paataget sig dette Ansvar.

Til § 20.

Denne Paragraf er ny.

Det er en Følge af Sømændenes Livsforhold, at de mere end andre fristes til at bortødsle deres Løn paa en letsindig Maade, og Kommissionerne har derfor ment, at de Bestræbelser, der udfoldes for at give Sømanden lettest mulig Adgang til at skaffe hans hjemmeverende Familie ham tilkommende Hyrebeløb udbetalt, ogsaa bør finde Udtryk i Loven. I den norske Sølov findes i § 99 en Bestemmelse om »Træk«, og lignende Bestemmelser findes f. Eks. i den engelske Merchant Shipping Act. Man foreslaar derfor i § 20 en saadan Regel, hvorefter Rederiet, naar Sømanden ønsker det, skal udbetale en Del af hans Hyre til en Person eller indsætte den i et Pengeinstitut heri Riget. Det vilde være hensigtsmæssigt, om Afregningsbogen forsynes med en Formular til Brug ved »Træk«, ligesom det maaske vilde være gavnligt at instruere Forhyringsagenter og Mønstringsbestyrere om at henlede Sømændenes Opmærksomhed paa Fordelene ved i Hyreaftalen at træffe Bestemmelse om »Træk«.

Til § 21.

Den nugældende Regel i Sølovens § 99, 1. Stk., om at Skibsføreren er berettiget til at tilbageholde en Tredjedel af Hyren indtil Afmønstringen, er ved denne Paragraf begrænset saaledes, at det tilbageholdte Beløb ialt ikke maa udgøre over en halv Maanedes Hyre. Denne Begrænsning hænger sammen med den betydelige Nedsættelse af Maksimums-Straffen for Tjenesteforseelser, som sker ved Udkastets § 62.

Til § 22.

1. Stk. er stemmende med Sølovens § 71, 3. Stk., 2. Pkt.

2. Stk. træder i Stedet for Sølovens § 94, der ændres saaledes, at der tilkommer Sømanden Tillægshyre i ethvert Tilfælde, hvor Rejsen varer længere end forudsat. Efter Søloven gives Tillægshyren kun, hvis Rejsen forandres, eller hvis noget af de i Paragraffens 2. Pkt. nævnte Forhold foreligger. Kommissionen har imidlertid ment, at den økonomiske Risiko i denne Henseende fuldt ud maa hvile paa Rederen, saaledes at han f. Eks. ogsaa, hvis Skibet paa Grund af Modvind ikke kan naa frem i den paaregnede Tid, maa betale Tillægshyren. Iøvrigt kan det bemærkes, at Forhyring af den i denne Paragraf nævnte Art er ret ualmindelig, saa at Bestemmelsen næppe er af større praktisk Betydning. Det bemærkes, at det svenske Udkast paa dette Punkt har en lidt anden Formulering.

Til § 23.

Denne Paragraf svarer til Sølovens § 95, 1. Stk., idet der dog er gjort den Tilføjelse, at Fordeling ikke skal ske, hvis der ved Overtidsbetalingen er ydet Godtgørelse for de tilbageblivendes forøgede Arbejde. 95, 2. Stk., er udgaaet, da man ikke har anset det fornødent at give en særlig Forskrift for det deri nævnte Tilfælde.

I denne Sammenhæng kan bemærkes, at ogsaa Sølovens § 96 er udgaaet, idet Betaling for Helligdagsarbejde er ordnet ved Overenskomst mellem Organisationerne, saaledes at